

EUROPA SI NEAMUL ROMANESC

Noembrie 1976. Anul V, Nr. 55

FOAIA MISCARII ROMÂNE PENTRU UNITATEA EUROPEI

1 Decembrie 1918

«Al nostru e, pământ din vechi pământ
Stropit cu sânge

.
Al nostru e și pentru el
Pomi-vor și moșnegii de la vetre
II vrem. II cerem. E supremul țel.
Si vai de trădător și de mișel
Că-l vom scuipa și-l vom lăvi cu pietre! »

(din „Ardealul“ de Traian Demetrescu)

După ce la 27 martie se realizase visul Basarabiei, iar la 11 noembrie cel al Bucovinei, la 1 decembrie al istoricului an 1918 se împlinea și unirea Transilvaniei la Patria Mamă.

Marea Adunare de pe Câmpia lui Horea de la Alba Iulia la 1 decembrie 1918 a consfințit dorința unui neam întreg: *marea unire*. Tot la Alba Iulia se realizase și prima mare unire, sub glorioasa domnie a lui Mihai Viteazul, în 1601. Efemerul simbol devenea realitate perenă la peste trei secole.

Unirea Transilvaniei cu România este rezultatul luptei întregului popor român, de ambele părți ale Carpaților, încununarea unui proces istoric milenar, ireversibil.

Rezoluția de unire a Transilvaniei la România, aprobată în unanimitate de cei peste 100.000 de participanți, prezentată din însărcinarea și în numele Consiliului Național Român Central de Vasile Goldiș, începea cu următoarele cuvinte:

„Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara ungurească, adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți la Alba Iulia în ziua de 18 noembrie/1 decembrie 1918, decretează unirea acestor români și a teritoriilor locuite de dânșii cu România“.

Acea bucurie, până la plâns, de pe Câmpul de la Alba Iulia, din una din cele mai mari săr-

bători ale neamului nostru: reîntregirea într-un trup a pământurilor românești, o vor rememora în toate secolele viitoare fiii neamului nostru.

Citind rezoluția Adunării Naționale din 1 decembrie 1918, nu putem să nu ne lăudăm înțelepciunea politică, etica națională, probitatea unui popor care știe, în deplină cunoștință de cauză, ce înseamnă libertatea și independența națională.

Marea Adunare de la Alba Iulia a fost o izbucnire emoțională a unor sentimente reprimite, în spiritul superbeii idei a autodeterminării.

La Alba Iulia în acel început de decembrie s-a respirat profund românește, cu emoție, pentru că era respirația unui neam întreg. Intregul neam al tracilor moderni, „unit în cuget și-n simțiri“, a devenit o unitate geografică. Eram grei cât nisipul mărilor. Așa de multă istorie și speranțe s-a îngămădit în acele clipe.

Prin Alba Iulia, prin acel simbol al realizării îndreptățirii neamului, vedem astăzi printre noi, inspirându-ne de la exemplul lor, pe toți acei care prin veacuri au mers în același sens, în aceeași tresărire a sufletului. Realizăm și astăzi cu aceeași mândrie ca atunci, solidaritatea retrospectivă, realizăm idealul de perpetuare în libertate a neamului nostru. Retrăim realizarea visului din totdeauna a poporului român, unirea.

Importanța evenimentului filtrat prin paginile istoriei ultimilor 58 de ani, a căpătat în ultimul timp un caracter cu totul deosebit, putem spune chiar dramatic. Integritatea noastră națională este grav știrbită și se încearcă legalizarea „răpirii“. Intrigile dușmanilor noștri din totdeauna, a acelora care au ținut sau mai țin subjugate pământuri românești, ne obligă să luăm o poziție mult mai dâră de cât până acum. Pasivitatea de care s-a dat dovadă în ultimile decenii în România, permițându-se chiar rescrierea Istoriei României de către unii așaziși istorici, în vinele cărora nu curgea sânge românesc, va trebui condamnată de toată suflarea românească.

Oameni de „știință“ ca Roller, Iorgu Iordan (-of) și atâți alții au sabotat sărbătorirea zilei de 1 decembrie în România Socialistă, deoarece ei acționau tocmai pentru ștergerea acesteia din Calendarul istoriei neamului, pe care - ce nefaste vremuri! - ei îl reprezentau. Aceștia, contrar aparențelor, lucrau în slujba unor neamuri învecinate, care niciodată nu ne-au fost amice, ci acaparatoare de pământuri românești. Ei erau puși să argumenteze justetea tezelor istorice care tindeau tocmai la minarea autenticității drepturilor înscrise în mult milenara noastră istorie.

Adeverații noștri istorici, între care cităm doar pe profesorul Constantin Giurescu, erau dați de-o parte, chiar persecutați, deoarece se opuneau noilor „indicații“. Susținând linia justă a istoriei ei se opuneau „teoriilor“ pre-

decesorilor lui Lazarev ca și succesiorilor lui Rösler. Da! Aceștia au fost reduși la tăcere în acele timpuri de tristă memorie.

Apelăm la toți românii din țară să condamnă cu asprime greșelile din trecut și să pornească, rescriind Istoria în limbă și simțire autentice românească, la sărbătorirea zilei de 1 decembrie în adevărata ei semnificație, ca simbol al unirii tuturor pământurilor ce ne aparțin și să ia din aceasta un imbold în lupta pentru reîntregirea nației în frontierele ei din decembrie 1918.

Apelăm deasemenea la toți românii ce trăiesc în afară să se inspire de la „1 decembrie“ și sub stindardul unirii să așeze eforturile lor pentru lămurirea opiniei publice internaționale, otrăvită cu teoriile - mai vechi sau mai noi - ostile nouă și care circulă în voie în Occident. Se impune, pentru un motiv în plus, unirea tuturor românilor, indiferent de credința politică, în lupta pentru apărarea prestigiului, identității și unității, a suveranității și integrității teritoriale a Patriei Mămă.

Incurajați de unele simptome, că în România de astăzi istoria neamului începe a fi interpretată la justa ei valoare, recunoscând anumite greșeli din trecut - cu toate riscurile și presiunile din partea vecinilor - se impune cu atât mai mult ca noi, cei ce suntem în contact direct cu opinia mondială, să contribuim sub toate formele la afirmarea justelor cauze ale neamului nostru. E o datorie!

Ion Ardeleanu

Catedrala Ortodoxă din Alba Iulia, martoră a atâtor importante evenimente.

GRECIA SE APROPIE DE OCCIDENT

Grecia și CEE, poarta deschisă.

Intensele lucrări preparatorii desfășurate de Grecia pentru a da formă procedurii de intrare a sa ca membru cu drepturi depline în Comunitatea Economică Europeană, au ajuns la o concluzie pozitivă. La sfârșitul lui octombrie, Consiliul de miniștri al celor nouă au acceptat propunerile avansate de guvernul grec. Faza decisivă a negocierilor va începe în scurt timp și se va desfășura, așa cum s-a procedat și în cazul Mării Britanii, Irlandei și Danemarca, printr-o serie de reuniuni la nivel diplomatic (una pe lună) și la nivel ministerial (una pe trimestru). A fost prevăzută posibilitatea unor reuniuni extraordinare în caz de nevoie, în timp ce Consiliul de miniștri al celor nouă s-a angajat să urmărească îndeaproape desfășurarea acestor negocieri.

Ministrul grec al Coordonării, P. Papaligouras, care a participat la reuniunea ministerială de la Luxembourg când a fost luată această decizie, subliniind că „drumul este de acum deschis Greciei pentru atingerea obiectivelor sale politice și economice“, a evidențiat marea importanță a întâlnirilor colaterale avute de el la Luxembourg. În mod particular, el s-a întâlnit cu ministrul de externe olandez Van Der Stoel, președinte de tură al Consiliului de miniștri al CEE, care a dat asigurări că Comisiunea executivă a Comunității va fi imediat însărcinată să negocieze cu Grecia cel de al doilea protocol financiar relativ la furnizarea de ajutoare economice în valoare de 300 mil. dolari pentru modernizarea agriculturii grecești. Într-o întâlnire cu comisarul european însărcinat cu politica regională, George Thomson, Papaligouras a examinat perspectivele participării Greciei la programele de dezvoltare regională a Comunității.

„Am impresia de a fi deschis o poartă deja deschisă“, a spus ministrul grec, comentând misiunea sa la Luxembourg, în cursul căreia a avut întâlniri bilaterale și cu primii miniștri belgian Tindemans și luxembourgez Thorn. La Luxembourg Consiliul de miniștri al CEE și-a luat angajamentul să țină la curent Grecia asupra progreselor comunitare pe toată perioada tratatelor, până când aceasta va fi devenit membră cu drepturi depline a Comunității. Astfel se poate spune că e deja începută, în formă consultativă, participarea Greciei la procesul de integrare în Comunitatea Economică Europeană, ca al zecilea membru.

Grecia dorește să rămână în NATO

La 21 octombrie, primul ministru Constantin Karamanlis, la deschiderea dezbaterilor parlamentare asupra politicii externe a Greciei, a lăsat să se înțeleagă o consolidare a poziției internaționale a Greciei ca fruct al comportamentului urmat până acum de guvernul său. Referindu-se în special la chestiunea acordului asupra bazelor americane, care opoziția afirmă că trebuie îndepărtate, primul ministru a adus la cunoștință că negocierile pe cale de a fi începute țin cont de demnitatea națională și Grecia nu va fi lăsată într-o poziție de dezechilibru față de Turcia pe plan defensiv. Cât privește Statele Unite, tratativele se vor axa pe garantarea pentru Grecia a controlului forțelor naționale în timp de pace, în timp ce, în caz de război, i se va asigura deplina acoperire a intereselor sale. „O retragere din lumea occidentală - a zis Karamanlis - ar fi un dezastru pentru țara noastră, pentru că ar bloca drumul spre Comunitatea Economică Europeană și ne-ar conduce la o izolare și la o pierdere a potențialului nostru defensiv. În plus, ar înmulți forțele militare ale Turciei în dezavantajul țării noastre“.

Depășită paranteza alegerilor prezidențiale americane, se deschide în curând faza concluzivă a negocierilor privitor la bazele militare americane în Grecia. Principiile generale ale noului acord, după cum a declarat primul ministru Karamanlis, sunt destinate să elimine situația ce devenise „obiectiv haotică și incontrollabilă“.

Iată pe scurt proiectul de acord cu care Grecia se va prezenta la tratativele cu America:

Vor fi abolite două baze militare americane din Grecia, iar celelalte patru rămase vor trece sub control grec; nu vor fi permise arme nucleare și nu vor putea fi utilizate pentru operațiuni de război fără consimțământ grec. 50% din personalul bazelor va fi grec, iar restul american, va trece sub jurisdicția greacă. Validitatea acordului este de patru ani, iar în același interval Statele Unite vor furniza Greciei ajutoare în valoare de 700 milioane dolari.

Cum bazele americane fac parte din NATO este evident că Grecia e pe cale de a-și normaliza relațiile cu acesta, în propriul interes.

SOVINISM MAGHIAR

VIATA SAU MOARTE!

Petöfi Sándor

Din Carpați până la Dunărea de jos
Urlete furibunde, sălbatică vijelie!
Cu părul împrăștiat, cu fruntea însângerată
Stă unгурul singur în mijlocul furtunii.
Chiar dacă nu m-ași fi născut unгур,
Lângă acest popor mi-ar fi locul
Pentru că e părăsit, cel mai părăsit
Dintre toate popoarele de pe pământ.

Sărman, sărman popor, neamul meu orfan,
Ce-ai păcătuit, că te-au părăsit astfel,
Că dumnezeu, diavolul, toate-ți sînt împotri-
vă,

Și-ți pustiesc arborele vieții?
Și cu mâni înfuriate mai ales cine-ți rupe
Mișelește, cu furie crengile verzi?
Tocmai aceia, care până acum la umbra aces-
tui arbore
S-au odihnit lungi secole de-a rândul.

Tu sârb, tu croat, neamț, slovac, valahime,
De ce mușcați toți din unğuri,
Care v-a apărat de turci și tătari?
Sabia în mâni maghiare a strălucit,
Am împărțit credincios cu voi
Binele ce norocul ne-a dăruit,
Și-am preluat totdeauna jumătate din greutatea
le
Aruncate de soarta rea pe umerii voștri.

Și-acum aceasta vi recunoștința!... cu în-
drăsneală condamnabilă
Vă asmuță contra noastră regele infidel,
Iar voi, vă năpustiți asupra-ne cu nesățioasă
poftă

Precum corbul se lasă pe cadavru.
Corbi sînteți voi, corbi flămânzi și scârnavi,
Dar unгурul încă nu e cadavru,
Nu, pe dumnezeul meu, nu! și auroră
Își va picta pe cer cu sângele vostru.

Fie deci așa, cum voi ați voit,
La luptă pe viață și pe moarte,
Pace să nu mai fie, până când pe pământul
maghiar

Nu va mai exista un dușman sub soare.
Să nu mai fie pace până când din inima voas-
tră străcătă

Nu se va scurge și ultima picătură de sânge.
Dacă nu ne-ați vrut ca prieteni,
Ca judecători să ne priviți acum.

Sus, deci, popor maghiar, împotriva turmei
ticăloase,

Care-ți atacă bunul și viața,
Sus, la război uriaș și sfânt,
Sus, la judecata din urmă, sus!
N-au izbutit să ne biruie secolele
Pe noi, și acum să ne ucidă un an?
Pe vremuri ne luptam cu leii,
Și-acum să ne mănânce acești păduchi?

us, neamul meu, sus! adu-ți aminte
De vestiții tăi strămoși cuceritori ai lumii.
Un mileniu ne privește cu ochi de judecător
De la Attila până la Rakóczi:
Oh, ce trecut! dacă numai pe jumătate
Vom fi așa cum erau acești mari străbuni,
Umbra noastră va acoperi tabăra
Dușmanului înecată în noroi și sânge!

(Erdöd, 1848)

„Așa cum prin primirea numelui de botez o-
mul devine creștin, tot astfel prin maghiariza-
rea numelui, prin „botezarea“ sa națională, un-
gurul cu nume străin ajunge să fie primit defi-
nitiv în societatea maghiară, în rândurile ade-
văraților săi fii. Nimeni nu se poate îndoii de

sentimentele maghiare ale cuiva care poartă
nume unğuresc“.

Citind acest extras din *Instrucțiunile* lui Simon
Telkes, din broșura privind *maghiarizarea nu-
melor*, 1898, înțelegem transformarea sârbului
Petofi în cel mai virulent și mai șovin ungur.

Dedacția ENR

BICENTENARUL STATELOR UNITE. DECLINUL AMERICII? (partea a doua)

Nicolae Baciu

Sărbătorirea celor două sute de ani de la proclamarea Statelor Unite s-a făcut sub un tragic semn de întrebare: mai sunt Statele Unite, încă, cea mai mare putere din lume, și pentru câtă vreme? sau se găsesc ele în plin declin, în plină decadentă? Mai poate supraviețui Europa, Occidentul, Lumea Liberă - deci America însăși - dramaticei crize prin care trec ele astăzi, și a pericolului mortal ce le amenință?

Răspunsul trebuie nuanțat: nu vă înșelați. Statele Unite sunt și *rămân* cea mai mare putere economică, tehnologică, militară mondială. Slăbiciunea ei este de ordin *politic*: ea trece printr-o eclipsă - o gravă criză de conducere - de „leadership“, din care - cu siguranță - va ieși, fiindcă resursele ei morale sunt imense.

De redresarea conducerii politice americane depinde destinul Europei, al Occidentului, al Lumii Libere.

Înainte de a vedea remediile, să facem inventarul greșelilor trecutului.

După primul război mondial, America nu a înțeles sensul Istoriei și al chemării sale, acela de a asuma rolul de Conducător - de leader - al lumii occidentale și s-a retras în „izolaționism“.

Acest fapt a permis crearea, în Europa și Rusia, de curente ideologice extremiste, care au zdruncinat și decimat Europa și au dus la al doilea război mondial.

Ieșit din răscoală, cu mentalitatea lui generoasă, cu respectul adânc al principiilor democratice, poporul american a privit cu indulgență, sau chiar cu simpatie revoluția rusă: nu au înțeles nici pericolul virusului marxist, și nici permanența politice rusești de expansiune planetară.

Astfel, în timp ce Stalin masacra - cu zecile de milioane - țărani ruși, președintele Hoover a recunoscut houl regim și i-a dat un imens ajutor economic, fără condiții, consolidând pe tiran și pe dușmanul de astăzi al Americii.

Succesorul lui la Casa Albă, președintele Roosevelt - în mod conștient - a ajutat promovarea Rusiei ca mare putere, prin imensele și criminalele concesiuni făcute la Yalta în februarie 1945. Nici el nu a înțeles pericolul virusului marxist, și „misiunea istorică planetară“ a Rusiei, însușită - și întărită - de Stalin. Dându-i jumătate din Europa în sclavie, el nu a înțeles că restul Europei, astfel mutilată, rămâne infirmă, fără apărare, și că echilibrul de forțe s-a rupt, amenințând *direct*, existența structurală - și chiar fizică - a însăși Statelor Unite.

Acest Președinte a abandonat - la Yalta - principiile morale ale Declarației de Independență de la Philadelphia, proclamate la 4 iulie 1776, prin care se garanta viața, libertatea și fericirea *tuturor oamenilor*, și deci a tuturor *popoarelor*, trădându-le și corupându-le. La Yalta s-a introdus politica de corupție morală, de necinste și mercantilism în politica externă a Statelor Unite. De la abandonarea moralității, a fundației însăși a principiilor Declarației de la 1776, s-a ajuns la „zone de influență“, la târg de oameni și popoare libere.

De la politica cinstită, sacră și solidă, bazată pe principiile proclamate la Philadelphia, s-a ajuns la politica de tarabă a lui Henry Kissinger, de la Helsinki, la puturoasa „doctrină Sonnenfeldt“, prin care acest odios asistent al lui „dear Henry“, cerea, nici mai, nici puțin, decât „integrarea organică“ a țărilor satelite Uniunii Sovietice, adică anexarea - pur și simplu - a acestora.

* *

În afară de John F. Dolles și de Președintele Truman, nici un conducător american nu a avut o înțelegere exactă a greșelilor de la Yalta, a consecințelor și a remediilor lor.

Primul a creat o „Doctrină“ pentru eliberarea țărilor înrobite la Yalta, dar timiditatea mediocrului Președinte Eisenhower și moartea prematură a marelui diplomat, au împiedecat realizarea ei.

Președintele Truman? Rămâne - de departe - cel mai bun președinte al Statelor Unite din acest secol: lui i se datorește salvarea Berlinului în 1948, de blocus-ul lui Stalin; el a utilizat - fără șovăire - prima bombă atomică; el a formulat și aplicat „Doctrina Truman“ pentru apărarea popoarelor libere, ca Grecia și Turcia, de ghiarele lui Stalin; el este creatorul Planului Marshall, care a redresat Europa mutilată; tot el s-a opus expansiunii lui Stalin în Asia, prin intervenția în Coreea. Aici însă, din cauza trădării englezilor și a agenților lui Stalin, la Foreign Office, el nu a putut lăsa pe generalul Mac Arthur să taie cancerul de la ră-

dăcină, să ia de piept Moscova și a permis acesteia să „lupte prin procură“ și în Coreea, și apoi pretutindeni. În loc să se taie adânc rădăcinile, s-au tăiat frunzele, și câteva ramuri . . .

* *

Promovând Rusia ca mare putere, la Yalta, și aceasta devenind tot mai amenințătoare, Statele Unite au trebuit să asume, nepregătite, un rol de „jandarm mondial“, un rol de polițai al globului, un pompier pe unde era foc și inundații. În felul acesta s-a ajuns la semnarea a nu mai puțin de 42 de tratate militare, cu tot atâtea țări de pe glob, fără să aibă o politică dinamică, precisă și a „long term“, de apărare a lumii libere.

Toți președinții Statelor Unite - chiar și Nixon - au făcut o politică de improvizare, de expedient, de slăbiciune. Nici unul nu a avut înțelepciunea și curajul să pună *imensa* putere morală, economică, tehnologică și militară a Statelor Unite, din plin, în politica lor față de Moscova. Toți au întrebunțat jumătăți de măsură, au făcut - și fac - concesii inutile (pe spatele altora).

Președintele Kennedy, a fost - după mine - unul din cei mai slabi președinți ai Statelor Unite. Asasinat, devenit martir, el a intrat în legendă înainte ca Istoria să-l judece și să-i stabilească locul. Sub guvernarea lui însă, rușii au construit, sub nasul tancurilor americane, „zidul“ Berlinului, tăind definitiv Germania în două; Fidel Castro a permis rușilor (sub nasul trupelor americane) să-și facă baze navale și atomice pe insulă, amenințând existența Statelor Unite; tot Kennedy a trimis la abator pe emigranții cubani, ca să fie culeși pe „plaja porcilor“ de trupele lui Fidel; tot el a tranzacționat cu rușii retragerea armelor atomice din Turcia și Italia în schimbul celor din Cuba . . . Arme, de care tot nu a scăpat, fiindcă - după ultimele informații - el a căzut, sârmanul, sub gloanțele lui Fidel, prin mâna criminalului comunist Ostwald.

Tot președintele Kennedy a trimis primul contingent de tehnicieni în Vietnam. Un adevăr ce se uită ușor. Nu Johnson a început războiul în Vietnam, ci Kennedy. Nu Nixon l-a început, el l-a terminat (rușinos, din cauza lui Kissinger).

Dar consecințele acestui război legitim, însă început în the wrong place, and the wrong time (în loc și timp greșit), fiindcă Moscova nu e situată în Vietnam, au fost teribile: ele au zdruncinat din temelii unitatea și credința poporului american, au minat încrederea și solidaritatea aliaților, au dus la

diminuarea prestigiului și credibilității americane.

Ce greșală a fost angajarea în Vietnam! Călosul american să se bată cu un popor, mandatar al Moscovei, în loc să se ia de piept, direct cu rădăcina, nu cu ramurile. În loc să-și aleagă timpul și locul unei asemenea confruntări, care nu era (și nu este) nevoie să fie militară, America s-a lăsat înșelată și atrasă în jungla asiatică, în timp ce adevărata luptă de apărare a Lumii Libere trebuia dată în Europa.

Marele om de stat, Conrad Adenauer a înțeles acest lucru. În ultimele luni de viață - ca într-un adevărat testament politic - „der Alte“, bătrânul, a trimis o scrisoare președintelui Johnson cerându-i să se retragă din Vietnam, din Asia, și să-și concentreze în Europa toată atenția și forțele, fiindcă destinul Lumii Libere, și al Omenirii în Europa se joacă.

Dar așa cum am spus mai înainte, eu cred în „reînvierea“ Statelor Unite.

După crizele dramatice ale războiului din Vietnam, copilăroasa dar tragică afacere „Watergate“, criza dolarului, criza petrolului, criza C.I.A.-ului și a F.B.I.-ului, în care America se deșira, se sinucidea cu o rară voluptate, ea și-a regăsit liniștea sufletească și suflul. Ea e în curs de a-și regăsi moralul și încrederea în imensele ei forțe și așteaptă să-și găsească conducătorii de valoare pe care îi merită.

Odată renăscută, regăsită, America trebuie să-și modifice câteva din instituțiile și practicile sale:

1. Blestematele alegeri, în care demagogia este expusă într-o perioadă de timp prea lungă, trebuiesc făcute din 7 în 7 ani, de exemplu. Poporul american trăiește astăzi în permanentă campanie electorală și asta nu e bine. În anii electorali Președintele Statelor Unite e paralizat și dușmanii profită: în anii electorali s-au dat *toate* loviturile de copită moscovite: blocusul Berlinului (1948); Coreea; represiunea de la Budapesta; invazia Cehoslovaciei; războiul din Orientul Mijlociu; embargoul petrolului; criza din Cuba; în sfârșit Angola, etc.

2. Procedura anchetelor parlamentare trebuie modificată: să se facă în *secret*, fără publicitatea desmățată care permite parlamentarilor să-și facă prin aceste anchete reclamă și campanie electorală. Rufele trebuiesc spălate în familie, cu discreție.

3. Dar ceea ce este mai urgent, mai imperios, este definirea unei politici precise, cla-

(cont. în pag. 8)

REACTII LA CARTEA

«NOI, TRACII»

Apariția în librăriile din țară a cărții „Noi, Tracii” de Iosif Constantin Drăgan, tipărită la Craiova în luna septembrie curent, prin însăși subtitlul „O istorie multimilenară a neamului nostru”, a stârnit un ecou deosebit de favorabil. Tipărită în 40.000 de exemplare, lucru rar întâlnit în România pentru cărți de acest gen, volumul a fost imediat epuizat. Este deja în curs de pregătire a doua ediție în 100.000 exemplare, cartea fiind destinată a ajunge în cele mai ascunse unghiuri ale țării și la românii din străinătate. Ea a devenit un model pentru felul cum trebuie reasezată preistoria și istoria noastră veche: pe poziții mai ample și care să răspundă la multe din problemele mai vechi și mai noi, ridicate de istorici.

În orașele în care a fost invitat să prezinte cartea: București (de două ori), Cluj, Iași, Timișoara, Turnu Severin, Piatra Neamț, etc. au luat cuvântul autorității locale de mare prestigiu, elogiind opera. La Oradea, Cluj, Satu Mare, Baia Mare a fost prezentată și de un conferențiar ungar, în limba maghiară. Scopul era clar: să li se spună ungurilor, și încă pe limba lor, că această carte prezintă documentație asupra neîntreruptei noastre existențe pe acele meleaguri transilvănene, țara dacilor liberi.

Aprecierile unanime cu care a fost primită cartea în țară se referă atât la stilul literar cursiv și foarte plăcut al textului, cât mai ales la interpretările date evenimentelor narate din cele mai vechi timpuri ale istoriei noastre. I. C. Drăgan întitulează cartea: Noi, Tracii, înțelegând prin aceasta că noi românii suntem de fapt vechii tracii. Ceea ce istoria a adăugat la personalitatea noastră are valoare deosebită dar nu fundamentală. Tocmai acest concept asupra istoriei poporului român, pe care de altfel istoricii, arheologii, filologii, etc. de profesie, sunt chemați să-l aprofundeze și să îl confirme eventual, va trebui documentat. Autorul merge și mai departe când afirmă că civilizația tracă constituie însăși baza civilizației europene, precedând pe cele cunoscute astăzi în mod curent (greacă, romană).

Cu ocazia prezentării cărții „Noi, Tracii” în cadrul Cenaclului literar-istoric al avocaților, „Titu Maiorescu”, din București, a luat cuvântul și profesorul Constantin Giurescu. Acesta s-a referit la Congresul de Tracologie și la lucrarea lui C. Drăgan. Cităm din cuvintele sale:

„Ei bine, s-a ajuns la rezultate foarte frumoase și trebuie să relev că, colegul și prietenul Drăgan s-a bucurat de succes la această manifestare, atât prin ideile noi pe care le-a adus, cât și prin patriotismul care a însuflețit întreaga sa comunicare. Nu vreau să vorbesc mult despre opera sa literar-istorică „Noi, Tracii”, fiindcă, după părerea mea, cartea vorbește singură. Cred că ne face un serviciu prin difuzarea unei ediții a acestei cărți în limba engleză, în cercuri internaționale.

Dați-mi voie să spun acum un cuvânt *ad hominem*, nu *ad rem*, despre prietenul Drăgan. Este o apariție singulară în societatea românească. D-l Drăgan a adus serviciul științei românești, apărării drepturilor noastre, ceea ce este un lucru esențial. Trebuie să apărăm cu pana când vremurile sunt liniștite și această apărare cu pana nu este mai puțin importantă decât apărarea cu sabia. Astăzi trebuie să ținem mereu informați pe cei mari ai lumii, să arătăm dreptatea noastră și să ne apărăm de atacurile adeseori piezișe și nedrepte ale adversarilor noștri.

În sfârșit mai relev un aspect al personalității lui, ca luptător pentru ideea europeană. Am spus-o și alte dați. D-l Constantin Drăgan știe cât de mult prețuiesc această idee a Europei. Este o idee forțată de cea mai mare însemnătate pentru viitorul Europei, ca și pentru poporul și statul nostru.

Drăgan este un luptător continuu, tenace, și consider, sper să nu mă înșel, că atunci când se va scrie viața și opera sa, mai târziu, cât mai târziu, punctul de greutate sau punctul Arhimede, cum îi spun eu, îl va constitui această preocupare a sa”.

*
„Cartea „Noi, Tracii” de Iosif Constantin Drăgan, editată la Craiova, divulgă în egală măsură, odată cu eruditul istoric vizionar, și pe scriitorul cu cele mai alese însușiri de expresivitate a limbii literare române, devenind astfel cartea de căpătâi pentru multe generații de cercetători istorici și etnografi români și străini, deopotrivă, care îi aduc din marea tăcere a vremurilor, un cald și statornic omagiu”. Așa se exprimă d-na Ecaterina Săndulescu, membră a Uniunii Scriitorilor din RSR, într-o scrisoare ce însoțește o poezie ce i-o dedică autorului, cu ocazia lansării cărții și pe care o publicăm aci:

lui Iosif Constantin Dragan

NOI, TRACII

Ecat. Sandulescu

Pe plaiuri carpatine, urcăm mereu în vreme,
 Cu doruri închegate în sânge dedemult,
 Pe puntea corăbiilor cu sacrele lor teme,
 Gonind ghețarii stânci pe Istrul însingurat,
 tăcut...

Iar timpul ne izbește-n inimi, în brațe și în
 fruntea
 Cu sângele șuvoi din ancestrale vene,
 Bieți albatroși înviforați pe puntea
 Străbunilor purtând corăbiile cu tirime...

Veghem cu mateloții istoriei corabia străbu-
 nă,
 Cu vise la galere-n nesecat tezaur,
 Când rătăcim milenii cu morții în furtună,
 Și cu răsadul vremii ne încurcăm în plaur...

Dar ne-avântăm tot dârz, mai larg, în soare,
 Cu doinele-mpletite la țarmuri geto-dace,
 Pescari voinici trăgând năvoadele-n mirare
 Cu umbra glorioasă a neamurilor trace...

I. Vev.

BICENTENARUL . . . (cont. din pag. 6)

re, *planetare*, *bipartizane* și aplicarea ei cu curaj de către Executiv și Congres, lucrând mână în mână, nu ca acum, fiecare trăgând de plapumă.

Această nouă *platformă de politică externă*, trebuie să proclame renunțarea la izolaționism, strângerea relațiilor cu aliații, reînarmarea Japoniei și revenirea la Doctrina „*eliberării Europei de Răsărit*“, prin aplicarea unei politici dinamice și înțelepte de încurajarea și susținerea tendințelor de independență națională a acestor țări și ajutorării lor, printr-un adevărat plan Marshall.

Această platformă trebuie să proclame dreptul Lumii Libere la petrol și toate materiile prime, fără de care lumea liberă se asfixiază și moare. Aceste materii prime nu trebuiesc lăsate, prin jocul influențelor politice, în mâinile Moscovei, să creeze inflație, șomaj, recesiuni și deci revoluții politice.

Cu ocazia Bicentenarului ar fi trebuit să se proclame o nouă *Declarație de libertate și independență internațională*, a statelor de pe glob. Odată proclamată, această nouă politică trebuie dusă cu curaj, cu imaginație, cu mână forte și cu *toate mijloacele* de care dispune marea putere americană.

Trebuie să se renunțe la „detente“ în sens unic. Să se ceară Moscovei să consimțea ea însăși, în interesul păcii mondiale, la independența țărilor din răsăritul Europei. Să renunțe la lupta ideologică pe plan internațional, la exportarea bolșevismului, la expansiuni teritoriale. Să renunțe la infometarea popoarelor Uniunii Sovietice, pentru a se înarma până-n dinți și a furniza arme și propagandă pentru a submina Lumea și Ordinea Occidentală.

Libertatea individului fiind una și indivizibilă cu cea a popoarelor, dușmanii libertății omului și al popoarelor trebuiesc *cons-*

trânși să renunțe la tiranie și despotism și înăuntru și înafară.

Marele popor american - care a debarcat pe lună - are mijloacele să aplice o atare politică odată formulată și adoptată. Forța, imensa ei forță, este intactă. America trece printr-o criză de conducere, ce va fi trecătoare. Noul conducător, un nou Mesia, trebuie să pună mâna pe bici, la nevoie, să pună la locul lor pe mișei. Trebuie să utilizeze forța ei colosală, dată de Dumnezeu, nu numai să îmbogățească pe traficanti, dar ca să fie utilizată în politica ei externă, în politica ei de apărare a libertăților popoarelor și a ei însăși.

Nu e nevoie de război convențional sau atomic. Din contra, tocmai pentru a se evita războiul, trebuiesc utilizate *toate* armele pacifice de care dispune America și lumea liberă: *cerealele*, tehnologia, economia, capitalul, investițiile și „knowhow“, schimburile comerciale și culturale, etc.

Planeta făcând o singură unitate, chiar și țările mari „super“ au devenit *interdependente*. Toate țările mici sau mari au nevoie unele de altele. Uniunea Sovietică având imensă nevoie de Statele Unite și de Lumea Liberă, acestea trebuie să forțeze Moscova să-și schimbe politica ei nefastă și să colaboreze, pașnic și cinstit, la o politică de pace și libertate internațională.

Destinul Omenirii este și rămâne - pentru multă vreme - în mâinile cinstite și solide ale marelui popor american.

Happy birthday America. La multe secole de viață liberă și fericită!

M R U E

EUROPA și NEAMUL ROMANESC

Via Larga, 11 - Milano (Italy)